

YUKIO MISHIMA

Sete de iubire

Traducere din japoneză și note de
IULIANA OPRINA

HUMANITAS
fiction

Capitolul 1

În ziua aceea, Etsuko s-a dus la magazinul universal Hankyū și a cumpărat două perechi de șosete din lână. Una bleumarin, alta maro. Erau simple, fără model.

Deși bătea drumul până la Osaka, își făcea cumpărăturile la magazinul Hankyū din stația terminus, apoi se răsucea pe călcâie, se urca din nou în tren și se întorcea acasă. Nu se ducea la film, nu se oprea la un ceai, iar de luat masa nici nu încăpea vorba. Nimic nu-i era mai nesuferit lui Etsuko decât forfota de pe străzi.

Dacă ar fi vrut, i-ar fi fost foarte simplu să coboare scările din stația Umeda și să ia metroul până în Shin-saibashi sau Dōtonbori. Sau, dacă ieșea din magazin și traversa intersecția, să fi poposit drept pe țărnișele acestui mare oraș, măturate de valurile prosperității, unde tinerii lustragii strigau neconținut de pe marginea drumului: „Hai la lustru! Hai la lustru!“

Pe Etsuko, născută și crescută la Tōkyō, o înspăimânta cumplit acest oraș plin de negustori înstăriți, vagabonzi, industriași, agenți de bursă, prostituate,

traficanți de opiu, funcționari, huligani, bancheri, autorități locale, consilieri municipali, actori de teatru, țiitoare, neveste zgârcite, gazetari, artiști de cabaret, chelnerițe și lustragii. Sau oare, în fapt, nu orașul în sine o îngrozea pe ea, ci însăși viața? Viața – această mare nesfârșită, încărcată de fel și fel de resturi plutitoare, capricioasă, violentă și totuși de un albastru veșnic limpede.

Etsuko și-a deschis sacoșa de pânză și a aruncat șosetele în ea. În acel moment, un fulger a scăpărat în dreptul ferestrelor deschise. A urmat un tunet solemn, care a făcut polițele din sticlă să tremure ușor.

O rafală de vânt a năvălit înăuntru și a răsturnat un mic suport care anunța reduceri. Vândătoarele au dat fuga să închidă geamurile. În magazin era destul de întuneric. Luminile aprinse în miezul zilei au părut să-și întărească deodată strălucirea. Însă ploaia încă nu dădea semne să se pornească.

Etsuko și-a trecut sacoșa pe braț. Și-a dus palmele la obraji, iar toartele din bambus i-au alunecat de la încheietură în jos pe braț, zgâriind-o. Avea obrajii foarte fierbinți. Era un lucru care i se întâmpla des. Fără vreo cauză anume și, desigur, fără să fie un simptom de boală, începeau deodată să-i ardă, cuprinși de flăcări. Etsuko și-a frecat fața încinsă cu palmele ei odinioară delicate, acum pline de bătăături și arse de soare, pe care tocmai delicatețea care încă se mai ghicea în ele le făcea să pară și mai aspre. Obrajii i s-au înfierbântat și mai tare.

Deodată, Etsuko s-a simțit în stare de orice. În stare chiar și să traverseze intersecția, să calce drept înainte, ca pe o trambulină, și să plonjeze în mijlocul străzilor. La acest gând, cu privirea ațintită asupra suvoaielor de oameni care se perindau printre raioane, netulburați de mormanele de marfă, Etsuko s-a lăsat prinsă în vârtoarea unei reverii fugare. Firea ei optimistă o împiedica să-și imagineze nenorociri. De aici se trăgea toată lășitatea ei.

Oare de unde prinsese ea atâta curaj? De la tunet? De la cele două perechi de șosete pe care tocmai le cumpărase? Etsuko a pornit în grabă către scări, croindu-și drum prin mulțime. Scările erau înțesate de oameni. A coborât la etajul unu, apoi a ajuns la parter, în holul din apropierea ghișeelor de bilete pentru linia Hankyū.

S-a uitat afară. În acest răstimp, de unul sau două minute, se pornise un potop cumplit. Apa inundase trotuarul, de parcă ar fi plouat de cine știe câtă vreme, iar stropii furioși făceau clăbuci.

Etsuko s-a apropiat de ieșire. Își recăpătase calmul, se liniștise și simțea o oboseală care îi dădea o ușoară amețelă. Nu avea umbrelă. Nu mai putea să iasă afară. Dar nu despre asta era vorba. Nu mai simțea nevoia să o facă.

S-a oprit lângă ușă și a încercat să distingă șirul de magazine de pe partea cealaltă a străzii, dincolo de semnele de circulație și de tramvaie, care dispărea cu repeziciune, înghițit de ploaie. Stropii băteau până la ea,

udându-i poalele chimonoului. Era multă forfotă în dreptul uşii. Un bărbat a intrat alergând, cu servieta pe cap. O femeie îmbrăcată în haine occidentale a dat buzna, cu părul acoperit cu o eșarfă. Parcă dădeau cu toţii năvală lângă ea. Etsuko era singura uscată. În jurul ei se adunase o mulţime de bărbaţi şi femei, pesemne funcţionari, uzi leoarcă. Bombănind sau glumind, aceştia s-au întors cu un oarecare aer de superioritate către potopul prin care tocmai goniseră. Apoi, o vreme, şi-au îndreptat laolaltă chipurile tăcute către cerul încărcat. Etsuko s-a alăturat şi ea celor uzi şi şi-a înălţat privirea către văzduhul ploios. Rafalele se năpusteau cu furie din înalturi ameţitoare, în ropote ordonate, parcă ţintind către chipurile lor. Tunetele se retrăseseră în depărtare, dar vuietul năprasnic al potopului amorţea urechile şi inimile. Nici claxoanele stridente ale maşinilor care treceau pe stradă şi nici ţipetele sparte ale difuzoarelor din gară nu reuşeau să-i ţină piept.

Etsuko a părăsit grupul de oameni adăpostiţi de ploaie şi s-a aşezat la coada lungă şi tăcută din dreptul unui ghişeu de bilete.

Gara Okamachi de pe linia Hankyū-Takarazuka se afla la o distanţă de treizeci-patruzeci de minute de Umeda, punctul terminus din Osaka. Trenurile rapide nu opreau în ea. Oraşul Toyonaka oferise adăpost multor sinistraţi de război, refugiaţi de la Osaka, iar la periferie se construiseră numeroase locuinţe

sociale, ceea ce făcuse ca populația orașului să se dubleze după război. Maidenmura, locul în care locuia Etsuko, se afla chiar în orașul Toyonaka din prefectura Osaka. În sensul strict al cuvântului, nu se putea numi o zonă rurală.

Cu toate acestea, ca să cumperi ceva mai rășărit și la un preț rezonabil, trebuia să pierzi mai bine de o oră bătând drumul până la Osaka. În ziua aceea, chiar înaintea echinocțiului de toamnă, Etsuko venise cu gândul să cumpere un pomelo, pe care voia să-l depună ca ofrandă la altarul budist pentru soțul ei, Ryōsuke, deoarece fusese fructul lui preferat. Din nefericire însă, nu mai găsisese pomelo la raionul de fructe din magazinul universal. Nu ținea atât de mult să cumpere unul încât să iasă și să caute în altă parte, dar tocmai când era gata să se avânte pe străzi, mănătă poate de muștrări de conștiință sau de vreun imbold tăcut, o oprise ploaia. Asta era tot. Nu se întâmplase nimic altceva.

Etsuko a urcat într-un tren personal în direcția Takarazuka și s-a așezat. La fereastră, ploaia cădea neîncetat. Mirosul de cerneală de tipar împrăștiat de ziarul de seară al unui călător care stătea în picioare în dreptul ei a trezit-o din reverie. Etsuko s-a uitat pe furiș în jur. Nu era nimic în neregulă.

Fluierul conductorului a șuierat, iar trenul s-a pus în mișcare cu un scrâșnet de lanțuri grele care se freacă între ele. Urma să înainteze alene din stație în stație, repetând aceste mișcări monotone.

Ploaia s-a oprit. Etsuko a întors capul și a rămas cu privirea ațintită asupra razelor de lumină care se strecurau printre nori. Poposeau asupra străzilor de la periferia orașului aidoma unor mâini întinse, albe și neputincioase.

Etsuko mergea ca o femeie însărcinată. Avea un pas exagerat de lent. Nu era conștientă de acest lucru și, cum nimeni nu îi atrăgea atenția ca să și-l corecteze, devenise semnul său distinctiv, ca foaia de hârtie prinsă de un ștregar pe gulerul prietenului său.

De la gara Okamachi a trecut prin dreptul porților *torii* ale templului Hachiman, a luat-o pe străduțele comerciale ale orașelului, iar când a ajuns, în sfârșit, în zona în care casele se mai răreau, din pricina mersului ei atât de lent, lumina amurgului o învăluia deja.

În cartierul de locuințe sociale, luminile erau aprinse. Deși era mai scurt, Etsuko evita întotdeauna drumul care străbătea această așezare mohorâtă, cu nenumăratele ei locuințe cu aceeași formă, la fel de mici, adăpostind aceleași vieți, cu aceeași sărăcie. Încăperile acelea în care se vedea atât de clar, fiecare cu bufetul ieftin pentru ceai, măsuta joasă, radioul, pernele de șezut pe jos, îmbrăcate în muselină, bucatele sărăcăcioase din care aproape că distingeai și cel mai mic amănunt, cu aburul lor dens, toate o enervau pe Etsuko. Imaginația ei se hrănea doar cu fericire și de aceea mintea sa refuza să vadă sărăcia.

Drumul se întunecase. Insectele începeau să țârâie, iar băltoacele îi ațineau calea din loc în loc, oglindind lumina stinsă a amurgului. De-o parte și de alta se întindeau lanuri de orez care se legănau în adierea umează a vântului. Spicele cu capetele lor plecate, unduind întunecat, își pierduseră sclipirea pârguită a amiezii și se înfățișau acum ca o mulțime nenumărată de plante năucite.

Ajunsa la capătul drumului inutil de întortocheat și obositor, așa cum se întâlnesc prin părțile rurale, Etsuko a ieșit într-un drumeag care mergea de-a lungul pârauului, despărțit de el printr-un crâng de bambus. Se afla deja în Maidenmura. Zona care se întindea de aici și până la Nagaoka era renumită pentru cultivarea bambusului *moso*. O deschizătură în acel desiș ducea către un pod de lemn peste pârau. Etsuko a traversat podul, a trecut prin dreptul casei fostului arendaș, a urcat treptele din piatră care coteau printre arțari și feluriți pomi fructiferi, mărginite de un gard viu din plante de ceai, și a ajuns la reședința familiei Sugimoto. La prima vedere, părea o vilă somptuoasă, dar stăpânul casei, o fire foarte econoamă în tot ce făcea, folosisese în locurile mai puțin vizibile materiale de construcție ieftine și fără pic de eleganță. Etsuko a deschis ușa glisantă din hol. Din camera din spate răsunau râsetele copiilor lui Asako, cumnata ei.

„Iar râd copiii! La ce s-or fi hlizind atât? N-am să le dau voie să mai râdă atât de obraznic!“ și-a zis ea, fără să-și propună nimic concret, și a lăsat sacoșa pe podea.